

WINTER RENSHAWOVÁ

PS: Nesnáším tě

WINTER RENSHAWOVÁ

PS: Nesnáším tě

Copyright © 2018 Winter Renshaw

Cover design © 2018 Louisa Maggio

Translation © Žaneta Ziecinová, 2019

Original English title: P.S. I HATE YOU

Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s. r. o., 2019

All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-055-2

Epigraf

Myšlenka na to, co by mohlo být, je stejně bolestivá
jako zlomené srdce. – Bridgett Devoueová

Věnováno Sandy Langové

KAPITOLA PRVNÍ

Maritza

„Vítejte v Brentwood Pancake and Coffee. Jsem Maritza a budu vaše servírka.“ Vítám svého asi miliontého ranního zákazníka stále stejně otřepanou frází. Tento Adonis s havraními vlasy a medovými očima čekal na stůl u okna přes sedmdesát minut, i když v přepočtu na čas v LA je to jen okamžik.

Ani mě nevezme na vědomí.

„Dnes budete sám?“ ptám se při pohledu na prázdnou židli naproti němu. Snídaňový shon je u konce a naštěstí pro něj mám nyní už jen jeden další stůl.

Neodpoví. Že by mě neslyšel?

„Kávu?“ položím další zřejmou otázku. Tím myslím, že se to obcerstvení nejmenuje Brentwood Pancake and Coffee pro nic za nic. Všichni sem chodí na kávu a palačinky přes celý talíř a objednávka čehokoliv jiného se považuje za zvlášť závažný zločin.

Obrátí hrnek na podšálku správnou stranou vzhůru, posune ho směrem ke mně a já začnu nalévat. Mávnutím ruky mne zastaví, když je šálek ze tří čtvrtin plný. Pak přidá dvě mlíčka a nasype si do něj polovinu cukru, jeho pohyby jsou metodické a rozhodné. S jasným záměrem.

„Dámo, přece to nemůže být tak zajímavý,“ zabručí pod vousy a lžička po zamíchání přilne ke straně porcelánového šálku.

„Prosím?“

„Stojíte tu a sledujete mě,“ odpoví. Naposledy lžičku dvakrát oklepe o okraj hrnku, odloží ji na podšálek a obrátí svůj pronikavý jantarový pohled ke mně.

„Nepotřebujou vás u jiného stolu?“

Oči má vřelé, medové, ale pohled studený a pronikavý. Neúprosný.

„Máte pravdu. Potřebují.“ Odkašlu si a vyrazím. Jestli jsem se tu moc zdržela, neměla jsem to v úmyslu a tenhle namyšlený sexy hajzl mi to nemusel připomínat. Soudit mě za trochu roztěkanosti. „Vrátím se za chvíli zkontrolovat, jestli máte vše, ano?“

Nato ho nechávám o samotě s jídelním lístkem a kávou a s jeho blbou náladou a zamyšleným pohledem... a s jeho širokými rameny... a s jeho plnými rty... A zpět k práci. Zastavím se u stolu číslo čtyři, abych zjistila, jestli pan a paní Carnavalovi nepotřebují doplnit kávu House Blend bez kofeinu.

Když jim doliju, zhluboka se nadechnu a zamírím zpět k panu Vysokému, Snědému a Pohrdavému a snažím se vykouzlit úsměv na tváři.

„Jsme připraveni na objednání?“ zeptám se, vytáhnu propisku zpoza ucha a notes z tmavě zelené zástěry.

Složí jídelní lístek a podá mi ho. Ačkoliv mám ruce plné, podaří se mi ho vsunout do podpaždí, aniž bych něco upustila.

„Dvě palačinky,“ odpoví. „Vajíčka. Míchaná. Žitný toust. Máslo. Ne margarín.“

„Je mi líto,“ ukážu na nápis nad pokladnou, který jasně říká: **POUZE JEDNA PALAČINKA NA ZÁKAZNÍKA – BEZ VÝJIMEK.**

Přimhouří oči a jeho výraz po přečtení ztuhne.

„Takže to máme tedy *jednu* palačinku, míchaná vejce a žitný toust s máslem,“ odříkávám jeho objednávku.

„Co je to za pitomý pravidlo?“ zkontroluje hodinky, jako by už měl někde být.

Nebo jako by odmítal ztrácet čas takovým pravidlem. V tom s ním naprosto souhlasím, je to holá pitomost.

„Naše palačinky jsou *obrovské*. Slibuju, že jedna bude víc než dost.“ Snažím se zachránit situaci, než se vymkne kontrole, jelikož není nikdy dobré, když se musí zapojit vedení. Majitelé občerstvení krajně dbají na dodržování této strategie a vedoucí směny taktéž. S radostí by informovala každého nespokojeného zákazníka, že existuje důvod, proč je v názvu Brentwood Pancake and Coffee slovo palačinka v jednotném čísle, a ne v množném.

Kvůli této hloupé strategii jsem odsud viděla už mnoho hostů odcházet a nikdy se nevrátili a naše průměrné hodnocení na webu Yelp bylo v čudu, ale nějak se nezdá, že by to škodilo prosperitě podniku. V sobotu i neděli vede fronta od dveří po délce celého bloku, a někdy i ve všední dny. Připouštím, že palačinky jsou vynikající a svou reputaci si více než zaslouží, ale tohle pitomé pravidlo není nic jiného než chytrý marketingový tah vedoucí ke zvýšení poptávky.

„A co když pak budu mít pořád hlad?“ ptá se. „Můžu si objednat druhou?“

Zašklebím se a zavrtím hlavou.

„To si ze mě děláte prdel.“ Trochu se narovná, čelist sevřenou. „Jsou to, kurva, jenom obyčejný palačinky.“

„Ne *obyčejné* palačinky,“ odpovídám s naučeným úsměvem, „ale brentwoodské.“

„Snažíte se na mě udělat dojem, dámo?“ zahučí a přesune pozornost ke mně, rozhodně však neflirtuje. Nosní

dírky se mu lehce chvějí a já si nemůžu pomoci, ale moje myšlenky trošičku zabloudí k tomu, jak vypadá sexy, když se rozčiluje – a to i přesto, že by mě ani ve snu nenapadlo dělat to s takovým debilem.

Je neskutečně sexy, ale s idioty se netahám. Prostě a jednoduše.

Musela bych být opilá. Jako hodně opilá. A taky zoufalá. A ani potom... Nevím. Nevidí si na špičku nosu, a to bych nebyla schopná akceptovat při sebevětší přitažlivosti.

„Půjdu vám vyřídit objednávku, ano?“ přinutím se k takovému úsměvu, až mě zabolí tváře. Říká se, že dobrá nálada je nakažlivá, nicméně si začínám myslet, že tenhle chlap je vůči ní nejspíš imunní.

„Jen pokud to bude *celá* objednávka, dámo,“ odpoví a při výdechu stiskne rty. Nechápu, proč mě tituluje „dámo“, když jsem zjevně mladší než on. Sakra, vždyť jsem ještě před třemi lety nemohla legálně pít.

Nejsem „dáma“.

„Kuchař vám dvě neudělá,“ odvětim mu omluvným tónem a kousnu se do spodního rtu. Budu se tvářit stydlivě a bezradně, možná trochu přibrzdí. To pomáhá. Občas.

„V tom případě bude pro mého hosta,“ ukáže na prázdné místo naproti sobě. Druhou ruku má zaťatou v pěst a já si nemůžu nevšimnout jeho hodinek nastavených na vojenský čas, „co přijde později.“

„Neobsluhujeme hosty, pokud tady *fyzicky* nejsou,“ namítnu. Další z přísných pravidel naší restaurace. Mnoho zákazníků se pokoušelo využít téhle skulinky, takže ji museli zrušit. A nejenže ji zrušili – ještě předešli všem případným nedorozuměním tím, že do kuchyně umís-

tili obří monitor. Dokonce donutili kuchaře kontrolovat obrazovku před vyhotovením každé objednávky, jen aby měli jistotu, že nikdo neporušuje pravidla.

Prohrábne si rukou své tmavé vlasy, které jsou dle „předpisového stříhu“, jak teď koukám.

Vojenského.

Vsádím se, že je voják.

Musí být. Ty vlasy. Ty hodinky. Neustálé nadávání a naproti tomu nadužívání slova „dáma“. Připomíná mi mého bratrance Eliho, který strávil deset let v americké armádě. A pokud je zhruba stejný jako Eli, tak se nevzdá.

Vydechnu a zlehka mu položím ruku na rameno, ačkoliv na zákazníky nesmíme za žádných okolností sahat. Ale tenhle muž je napjatý a jeho svalnatá ramena si říkají o něžný dotek.

„Chvilku strpení, ano?“ řeknu. „Uvidím, jestli s tím něco zmůžu.“

Budu muset být kreativní.

Mírím zpět do kuchyně, odevzdám jeho objednávku a ještě jednou zkontroluju Carnavalovy. Potřebuju doplnit konvici s kávou, po cestě do kuchyňky mímím stůl plný křičících dětí, z nichž jedno právě shodilo svou obří palačinku na zem, a jeho matka jen hrůzou zalapala po dechu.

Skloním se, odlepím mazlavé kolo od podlahy a vrátím ho na talíř.

„Chcete připravit jinou?“ ptám se. Mají štěstí. Tohle je jediný případ, kdy platí výjimka a špinavá palačinka slouží jako důkaz.

Dítě řve a já jen stěží zaslechnu, co se mi jeho matka snaží říct. Přelétnu stůl pohledem a vidím pět malých mimoňů, všechny pod osm let, v oblečení od Burberry-

ho, Gucciho a Diora. Matka s nafouklými rty vystavuje na odiv zářící, nadměrně veliký kámen na levém prstníčku a otec kouká do telefonu.

Ale já je nesoudím.

V LA je nedostatek restaurací, ve kterých rádi vidí děti. U Mr. Chow nebo v The Ivy nevitají hlučné ratolesti zrovinka s otevřenou náručí. Myslím, že tam ani nemají vysoké židličky.

„Nechci palačinku!“ Nejstarší z opálených blondatých gremlinů ječí matce do obličeje, což způsobí, že se její bezchybná pleť zbarví do odstínu purpurové, který se téměř shoduje s její novou kabelkou Birkin.

„Jen... jen to odnese,“ odpoví a ruka se jí nervózně zatoulá k botoxem vyhlazenému čelu.

Kývnu a odnáším palačinku zpět do kuchyně, ale po cestě se zastavím, popadnu balík ubrousků a palačinku pod něj schovám. Jakmile můj vojenský host dojí tu první, odnesu tuhle do kuchyně a budu tvrdit, že mu omylem spadla na zem.

„Výdej!“ zvolá jeden z pracovníků linky z okýnka, zvednu hlavu a vidím snídani svého vojíčka, horkou a připravenou – čistě náhodou jsem ji předsunula do čela řady lístků, když se nikdo nedíval, jelikož bych neměla sílu se s ním dohadovat, kdyby začal vyšilovat, že to trvá moc dlouho.

Popadnu jeho talíř, spěchám s ním k němu, doručím ho s úsměvem a sladkým: „Přejete si teď ještě něco?“

Podívá se na jídlo a pak na mě.

„Já vím,“ zvednu ruce dlaněmi nahoru, „jen... mi věřte. Postarám se o vás.“

Mrknu, trochu znechucená sama sebou. Vůbec netuší, kolik přemáhání mě stojí být na něj milá, když se

ke mně chová takhle. Nejradši bych mu vylila konvici s vařící kávou do klína, ale z úcty a uznání – a *pouze* z úcty a uznání – za jeho službu vlasti se k takové reakci neuchýlím.

Navíc, pracuju za spropitné. Tak nějak *musím* být milá. A bůhví, že tuto práci potřebuju. Možná žiju v babiččině úžasném domě pro hosty, ale věřte mi, účtuje si nájemné.

Úlevy v Claibornově rodině nepřicházejí v úvahu.

Všímá si talíře, vyleštěnou vidličkou napichuje na její hroty kousky nadýchaných míchaných vajíček.

Ani nepoděkuje – to mě nepřekvapuje – a já ho ubezpečím, že jsem za chvíli zpět, a zamířím ke kuchyni, kde další servírka, Rachael, také hledá chvilku klidu.

„Ten stůl s křičícími dětmi,“ zeptám se, „je tvůj?“

Odfoukne z čela blondatou ofinu a obrátí oči v sloup: „Jo.“

„Lepší ty než já,“ poškádlím ji. Rachael má doma své tři vlastní. S dětmi to výborně umí a vždycky řekne to správné, aby odvedla jejich pozornost nebo předešla to-tální katastrofě.

„Uděláme výměnu,“ odpoví, „rodinu za doličky na dvanáctce.“

„Má doličky?“ vykouknu a pozoruju svého vojáka.

„Panebože, ano,“ nechá se unést. „Hluboký. Taky úsměv, co zabíjí. Myslela jsem, že je to model nebo herec nebo tak něco, ale říkal, že je desátník v armádě.“

„Asi nemluvíme o stejném chlapovi. Na mě se ani z poloviny neusmál a tobě už vyprávěl, čím se živí?“

„Hmm.“ Rachael povytáhne tenké červené obočí, jako by přemýšlela, jestli mluvíme o dvou různých lidech. „Předtím se mě ptal, jak se mám, a usmíval se. Myslela jsem, že je doopravdy fajn.“

„Tamten. Právě tam. Tmavé vlasy? Zlaté oči? Svaly rýsující se přes šedé tričko?“ krátce na něj ukážu, než stáhnou prst zpátky.

Podívá se znovu: „Jo. To je on. Taková tvář se nezapomíná. Nebo takový bicepsy...“

„Zvláštní.“ Složím ruce na prsou, dívám se jeho směrem a zvažuju, jestli třeba nemá něco proti holkám, jako jsem já. I když jsem úplně obyčejná v porovnání s většinou holek venku. Průměrná výška. Průměrná váha. Hnědé vlasy. Hnědé oči.

Možná mu připomínám bejvalku?

Zničehonic se otočí, naše oči se setkají, jako kdyby věděl, že se dívám. Sáhnu po ručníku před sebou, sklopím pohled a snažím se působit zaneprázdněně, když utírám rozpuštěné kostky ledu na pultu.

„Mám tě.“ Rachael do mě strčí loktem, než si zamíří na kontrolu k rodině Designerových. Plácnu ji do ruky, když prochází, a pak si dopřeju chvilku na získání ztracené rovnováhy. Jakmile mi tváře přestanou plát horkostí, vydám se k němu a s úlevou zjistím, že palačinku spořádal, ani kousíček z ní nezbyl. Vlastně veškeré jeho jídlo je snědené... i káva vypitá... a všechno.

Když se natahuju pro talíř, zastaví mě, položí svou ruku na moji a pak se naše oči setkají.

„Proč jste mě odtamtud sledovala?“ ptá se. Způsob, jakým se na mě dívá, je stejnou měrou útočný jako fascinující, jako kdyby mě studoval a utvářel si nekompromisní a jasný názor, ale zároveň jako by si mě prohlížel, což nedává smysl, protože z celé jeho bytosti číší, jak nesmírně ho svou přítomností otravuju.

„Prosím?“ hraju blbou.

„Viděl jsem vás. Odpovězte na otázku.“

Ach, bože. Ten to nenechá jen tak být. Něco mi říká, že jsem měla přijmout nabídku a vyměnit si s Rachael stoly. S tímhle chlapíkem jsou od chvíle, co jsem mu nalila kafe, jen problémy.

Spadne mi brada a nevím, co říct. Jedna moje část mi napovídá vymyslet si nějakou nesmyslnou historku, která by ho dokázala uklidnit, aby si nestěžoval mému vedoucímu, ale druhá část mě je unavená a nechce se jí být milá k chlapovi, který má dostatek slušnosti, aby se jedné servírky ptal, jak se jí daří, a pak s druhou nedokáže jednat ani jako s lidskou bytostí.

„Mluvila jste o mně s tou druhou servírkou,“ pronese. Jeho ruka stále leží na mé, což mi brání ukončit konverzaci.

Povzdechnu si a odpovím: „Chtěla si vyměnit stoly.“

Pozvedne tmavé obočí a prohlíží si můj obličej.

„A pak říkala, že máte dolíčky ve tvářích,“ rozvedu to. „Prý jste se na ni předtím usmál... Tak jsem jen přemýšlela, proč se k ní chováte slušně a ke mně ne.“

Propustí mě a já se narovná, upravím zástěru do správné pozice a uhladím ji.

„Podala mi noviny, zatímco jsem čekal. Nemusela to dělat,“ vysvětlí se rty pevně semknutými. „Až mi dáte důvod k úsměvu, budu se smát i na vás.“

Ta *drzost*.

Horko v uších a zatnutá čelist předznamenávají, že bych měla okamžitě odejít, pokud si chci zde v Brentwood Pancake and Coffee udržet váženou pozici ranní servírky, ale chlapi jako on...

Chci něco odpovědět, všechny moje myšlenky však momentálně nedávají smysl a mnou lomcuje vztek. O vteřinu později procedím mezi zuby jednoduché: „Mám vám přinést účet, pane?“

„Ne,“ odvětví okamžitě, „ještě jsem nedosnídal.“

Oba se letmo podíváme na prázdné talíře.

„Ještě vejce?“ ptám se.

„Ne.“

Nechce se mi věřit, že to pro něj hodlám udělat, v tuhle chvíli však čím dřív bude pryč, tím líp. Vlastně to ve skutečnosti dělám pro sebe.

„Momentík.“ Vezmu prázdné nádobí ze stolu, protáhnu se do kuchyňky a popadnu talíř s palačinkou po dítěti. Zrychlený tep mi pulsuje v uších, jsem zpocená, pokračuju však dál, vrátím se k výdejnímu okénku a sdělím jednomu z kuchařů, že zákazníkovi z čísla dvanáct spadla palačinka na zem.

Mrkne na talíř, poté na bezpečnostní monitor, zpět na mě, vezme mi talíř z rukou a palačinku vymění za čerstvou. Je to osvědčená montážní linka, jen parta chlapů v čapkách a zástěrách, kteří stojí kolem šestimetrového sporáku a drží v každé ruce obracečku.

„Díky, Brade,“ řeknu. Po cestě k tomu chlapovi se zastavím u Carnavalových, abych zjistila, že jejich stůl už uklízí Rachael, prý už je i zkasírovala, jelikož spěchali.

Do prdele.

„Tady to máte.“ Položím talíř před něj.

Pohlédne na mě a na chvíli přimhouří oči. Mrknu a modlím se, aby se na nic neptal.

„Dejte mi vědět, pokud budete ještě něco chtít, ano?“ řeknu. Kéž bych mohla dodat: „*Hlavně ne další palačinku, protože radši zemřu, než bych znovu riskovala svou práci kvůli nevděčnickovi, jako jsi ty.*“

„Kafe, dámo. Dal bych si ještě šálek kávy.“ Natáhne se pro skleněnou karafu se sirupem, sladkou lepkavou dobrotou, dovezenou z Vermontu, začne si polévat kou-

řící palačinku a já se snažím nedívat, když vytvoří „x“ a potom kruh.

Kráčím pryč, vezmu konvici s čerstvou kávou a vrátím se k němu, s naléváním přestanu ve třech čtvrtinách hrnku. Za vteřinu na mě pohlédne, jeho plné rty se roztáhnou do stran a vykouzlí ty nejhezčí dólíčky, jaké jsem kdy viděla... Jako kdyby těch předchozích dvacet minut byl nějaký vtip a on mi jen dával co proto, ctihodný pán nejpohrdavější na světě.

Zčistajasna jsou pryč.

Jeho perleťově bílý, dólíčkový úsměv zmizí dříve, než jsem stihla plně docenit to, že působí jako laskavá osoba, pokud zrovna není napjatý a nevrlý.

„Jsem ráda, že jsem vám konečně dala důvod k úsměvu.“ Popíchnu ho. Tak trochu. A jemně mu promnu ramię, které je stále napnuté. „Budete si přát ještě něco?“

„Ano, dámo, přál bych si zaplatit.“

Díkybohu.

Rychlejší už bych být nemohla. Během minuty natukám své zaměstnanecké identifikační číslo do systému, vytisknu lístek, uložím ho do desek na účtenky a spěchám k jeho stolu. Jeho debetní karta už leží na kraji stolu, zjevně mi to trvalo příliš dlouho, a jeho už unavilo držet ji v ruce.

Chce být pryč co nejdříve, stejně jako já chci, aby už vypadl. Hádám, že to bude to jediné, v čem jsme na stejné lodi.

„Hned se vrátím s vaší kartou,“ oznámím mu. Na jeho kartě – obyčejné tmavě modré s logem VISA ve spodním rohu a nápisem NAVY ARMY CREDIT UNION nahore – je uvedeno jméno „Isaiah Torres“.

Když se vrátím, podám mu neonově fialové gelové pero a seberu nádobí ze stolu.

„Děkuji za...“ ukáže na ulepený talíř v mé ruce a podepíše účet, „za tohle.“

„Není zač,“ odpovím a vyhybám se očnímu kontaktu, protože čím dřív můžu předstírat, že je pryč, tím líp. „Pěkný zbytek dne.“

Debile.

Jakmile vzhlednu, spatřím hostesku Maddie, která na mě mává a zřetelně vyslovuje, že mám *tři* nové stoly. Super. Díky tomu sympatákovi jsem zklamala Carnivalovy, riskovala svou práci a nechala několik stolů čekat, a to vše v rozpětí půl hodiny.

Isaiah podepíše účet, zavře koženou peněženku a vyklouzne ze své kóje. Když si stoupne, vyčnívá nade mnou, skloní hlavu a upřeně se mi na vteřinu, která se zdá nekonečná, zahledí do očí.

Na chvíli jsem tak oslepená jeho ostře řezanými rysy a plnými rty, až moje srdce vynechá pár tepů a já skoro zapomenu na tu naši slovní přestřelku.

„Dámo, dovolíte laskavě,“ řekne a já si uvědomím, že mu stojím v cestě.

Ustoupím, a když prochází, jeho ruka se otre o mou a plíce mi zaplní vůně čerstvého mýdla a kořeněné kolínské. Zastrčím desky na účtenky do zástěry, spěchám k novým stolům a pokračuju v rozlévání nápojů.

Pohlédnu směrem k východu, stojí ve dveřích, potom se pomalu otočí a naposledy se na mě podívá. Proč, to už se nikdy nedozvím, a mně se až za hodinu podaří podívat se na jeho účet. Možná jsem se toho bála, možná jsem to schválně vypustila z hlavy, jelikož jsem byla přesvědčená, že mi nechá mizerné spropitné, jako plivnutí do obličeje, po tom všem, co jsem pro něj udělala. Nebo huř: vůbec nic.

Chyba lávky.

„Maritzo, děje se něco?“ zeptá se Rachael, na moment se přede mnou zastaví, ruce plné pečlivě naskládaného nádobí.

Zakroučím hlavou: „Ten chlap... nechal mi stodolarové dýško.“

Přikrčí nos: „Cože? Počkej, podívám se. Že by chyba?“

Ukážu jí ten účet s jasně čitelnou jedničkou a dvěma nulami v kolonce na spropitné. Celková částka vylučuje možnost chyby.

„Nechápu. Byl to takovej idiot,“ zabručím. „To je kolik, tak pět set procent?“

„Možná se v něm na poslední chvíli hnulo svědomí?“ přemýšlí nahlas Rachael.

Obrátím oči v sloup: „Ať to bylo cokoliv, jen doufám, že už sem nikdy nepřijde. A když jo, je tvůj. Na světě není takový dýško, kvůli němuž bych toho arogantního grázla dobrovolně znovu obsluhovala. Nezajímá mě, jak moc je sexy.“

„S radostí,“ zeširoka se usměje Rachael, „mám slabost pro velkorysý grázly, ještě navíc pohledný.“

„To máš,“ odpovím, „viděla jsem dva tvý poslední ex.“

Než Rachael zmizí, vyplázne na mě jazyk a já se naposledy podívám na spropitné od Isaiaha. Není to tak, že by byl první, kdo ke mně byl takto štědrý – v tomhle městě peníze v podstatě rostou na stromech –, jen mi to nedává smysl a příležitost se ho na to zeptat už pravděpodobně nebudu mít.

Vzdychnu a vrátím se k práci.

Zatraceně tvrdě jsem v poslední době makala na tom, aby byl můj život jednodušší, a neztratím ani jedinou myšlenku kvůli komplikovanému muži, kterého už nikdy nevidím.